

Proč je tak evidentní, že Éric Zemmour, francouzský kandidát na prezidenta je Žid

- CZ24 News | 7. prosince 2021

FRANCIE: Pravicový francouzský kandidát Éric Zemmour je liberálními a levicovými hlasy nezřídka ostrakizován pro svůj původ. Narodil se totiž ve Francii dvěma berberským Židům z Alžírska, a přesto (nebo jak si ukážeme: možná právě proto) je kritikem masové migrace. Těžko říct, komu je tato žlučovitá kritika adresována, pravicovým voličům těžko. Ti už dávno prokázali, že jim nezáleží na barvě pleti a dalších neměnných charakteristikách, nýbrž na myšlenkách a politickém programu.

I v Národní frontě Marine Le Penové řadu let úspěšně působí politici přistěhovaleckého původu, prvního černošského zástupce v dějinách přivedla do italského Senátu Liga Mattea Salviniho. Dlouhodobě jsou to spíše konzervativci, kdo vede na tyto „pionýry“, aniž by o to usiloval – britští konzervativci měli prvního židovského premiéra, Benjamina Disraeliho, již v polovině 19. století, měli také dosud jedinou premiérku ženu. První Romkou ve vedení Evropského parlamentu je Livia Járóka z maďarského Fideszu. Nakonec i u nás byl jediným nebílým páprdou po odchodu Dominika Feriho jistý Tomio Okamura, rodák z prefektury Tokio...

Paradoxy Deníku N

Francouzské volby jsou v tomto rovněž políčkem identitářské levice – tzv. krajní pravici, která je údajně rasistická a misogynní, bude reprezentovat žena a snědý alžírský Žid. Bez jakýchkoliv kvót, a aniž by s tím voliči měli problém.

Liberálové a levičáci zkrátka natolik zabředli ve svém omezeném identitářském vidění světa, bazírujícím na skupinových identitách, žebříčcích a olympiádách utlačovaných, že nechápou, že lidská existence je mnohem barvitější a bohatší, že lidé mají různé názory a pohnutky, že neřeší v režimu 24/7/365 pouze to, jaké je potkalo štěstí, že se narodili jako bílí heterosexuálové, nebo naopak, jak je většinová populace utlačuje kvůli menšinovým charakteristikám. Opakovaně jsou tedy překvapováni tím, že republikánští voliči s gustem volí černošské kandidáty nebo naopak Le Penová má tradičně pevné zázemí ve francouzské gay komunitě.

Podívejme se třeba na tento [textík](#) z Deníku N, který u nás až na pár výjimek (Petr Koubský) reprezentuje toto omezené myšlení: „Největší hvězda televize Éric Zemmour je potomkem židovských přistěhovalců z Alžírska, který v pořadu moderovaném míšenkou z Karibiku kritizuje Francii kvůli multikulturalismu.“

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

To má podle autorky ilustrovat paradoxy v chování Zemmoura a moderátorky, ve skutečnosti to

ilustruje pouze její nepochopení. Multikulturalismus se vztahuje ke kultuře, ke koexistenci a blahodárnosti soužití různých kultur, nikoliv k rase nebo etniku. Ani multirasová společnost nemusí být multikulturní, Spojené státy se tak například tradičně neoznačují, mají svůj „tavící kotlík“ (melting pot).

Ve skutečnosti dává Zemmourův postoj z jiných hledisek dobrý smysl.

Zemmour je mizrachi

Židé z blízkovýchodních zemí a ze Severní Afriky, především z Alžírsko, Maroka, Jemenu, Egypta, Sýrie, Iráku, Íránu a podobně, označovaní také souhrnně jako mizrachim, jsou v Izraeli nejdůležitějšími voliči pravice a krajní pravice.

Mizrachim dnes tvoří asi polovinu židovské populace Izraele a právě díky nim došlo k tamnímu politickému obratu a ztrátě moci levice.

Oproti židovským přistěhovalcům z Evropy (aškenazim) bývají v průměru chudší, nábožnější a nacionalističtější, častěji žijí na jihu země u hranic s Gazou. Velké podpoře se u nich tradičně těší strana Likud, naopak levici nevolí téměř vůbec.

Izraelci většinou volili levicové strany prvních 30 let existence státu. Prvním pravičákem, který se stal premiérem, byl až v roce 1977 Menachem Begin. Dnes mají tradiční i liberální levicové strany vyšší podporu pouze v Tel Avivu a v Haifě, nejsou schopny sestavit levicovou vládu a slovo „levičák“ je v dnešním Izraeli nezřídka považováno za urážku a sprostotu. Jak k tomu došlo? Velkou roli v tom sehráli právě mizrachim. Zatímco aškenázští Židé – alespoň ti, kteří se rozešli s náboženstvím svých předků – často přicházeli nadšeni levicovými ideály a na těchto principech budovali své kibucy, mizrachim žádným levicovým okouzlením nikdy netrpěli.

Jejich výchozí zkušenost byla zcela jiná, byla to zkušenost náboženské menšiny v muslimském světě, odkud museli po vzniku Státu Izrael často uprchnout a zanechat tam veškerý majetek. Ze statisíkových židovských komunit na Blízkém východě zůstalo ve většině zemí pouze zcela zanedbatelné množství Židů.

Stejně i ve Francii

Chudší a méně vzdělaní mizrachim dlouho vnímali, že je vládnoucí (aškenázská) levice má za občany druhé kategorie. V prvních desetiletích nebývalo zvykem, že by se aškenázové a mizrachim brali, respektive takové páry čelily často předsudkům.

Druhou takovou ostrakizovanou „menšinou“ byla izraelská pravice. Stoupenci Vladimira Žabotinského sdružení kolem strany Likud, mezi nimi například i odborník na dějiny španělské inkvizice a Žabotinského tajemník Bencijon Netanjahu, otec pozdějšího premiéra Benjamina, také v prvních dekádách existence státu nebyli součástí politického a intelektuálního mainstreamu. Po vzniku Státu Izrael se Netanjahuovi i z politických důvodů nedařilo prosadit se v tamním silně levicovém akademickém prostředí, což byl hlavní důvod odchodu Netanjahuových do USA.

Tehdy došlo ke spojení přetrvávajícímu do dnešních dnů. Mizrachim začali masivně volit pravici, která jim nabízela sdílenou národní hrdost a obranu vůči vnějším hrozbám. Snahy levicových stran oslovit mizrachim v masovějším měřítku dodnes ztroskotávají. Mizrachim vnímají jako okamžik svého osvobození příchod do Izraele, státu s židovskou většinou. Nemají žádný zájem o ublíženou menšinovou identitu, proto na ně nefunguje politika „menšinového virtue signallingu“. Naopak se cítí být součástí většiny, o jejíž zájem se liberální levice neuchází. Jejich vztah vůči Arabům je nezřídka

vyostřenější zkušeností jejich předků v arabských zemích.

Mizrachim rovněž tvoří většinu Židů, kteří dnes opouštějí Francii z bezpečnostních důvodů. I u nich platí, že jsou v průměru chudší, a tak zažívají islámskou hrozbu z první ruky – ve svých čtvrtích, ve školách svých dětí...

Především z jejich řad se také rekrutují židovští podporovatelé Zemmoura. V roce 2006 byl skupinou muslimských výrostků brutálním způsobem utýrán židovský prodavač mobilních telefonů Ilan Halimi. Ačkoliv pocházel ze sociálně slabé rodiny, přistěhovalecký gang se domníval, že jako Žid je jistě bohatý. Mizrachim tvořili také většinu francouzských Židů zavražděných po roce 2006 z antisemitských pohnutek. Všichni pachatelé těchto antisemitských vražd pocházeli z muslimské menšiny.

Integrace není asimilace

Zemmourova rodina přišla do Francie v době, kdy Francouzi vyžadovali po příchozích absolutní asimilaci do francouzské kultury a společnosti. Zemmourův na první pohled bizarní požadavek, aby se směla dávat dětem jen francouzská jména, byl v té době legislativně ukotvený a Zemmourovi rodiče museli svému synovi dát tradiční francouzské jméno. To se psal rok 1958, tedy těsně předtím, než se stavidla masové migrace protrhla. Už během svého dětství na pařížském předměstí měl Zemmour možnost tuto novou skutečnost pozorovat. Stejným procesem si prošla rodina Zemmourovy manželky Mylène, Židovky z Turecka.

Mělo se za to, že pokud přistěhovalci přicházejí, je to proto, že obdivují Francii takovou, jaká je, a chtějí být její součástí. Fenomén masové migrace ze třetího světa, poháněný výhradně ekonomickými důvody (na straně migrantů, kteří si chtěli polepšit, i na straně státu, který chtěl levnou pracovní sílu), toto prolomil.

Na konferenci o migraci v Budapešti na jaře 2019 Zemmour v krátkosti představil příběh francouzské migrační politiky – a jejího selhání. Nejprve přicházeli lidé, kteří byli kulturně blízcí, a probíhala velmi důsledná asimilace. Postupně se otevřela brána masové migraci, od asimilace se upustilo a začal opačný proces, „kolonizace naruby“ – místa, v nichž žije většina lidí „migračního původu“, jsou dnes Francouzi považována za ztracená území republiky, což je etablované slovní spojení.

Namísto asimilace se začal stát soustředit na integraci – tedy na to, aby příchozí pokud možno pracovali, naučili se jazyk a neměli záznamy v trestním rejstříku. To však podle Zemmourova názoru nedělá loajálního občana. I člověk, který tyto podle Zemmoura chatrné požadavky splňuje, může Francii nenávidět a své děti vést k tomuž, může ve své čtvrti nebo městitě vytvářet paralelní kulturu, která je mnohem silnější a atraktivnější, než seabemrská evropská, potažmo francouzská. Není proto divu, že k Islámskému státu odcházely i děti ze vzdělaných a relativně movitých přistěhovaleckých rodin. Levice odmítá vidět jinou než sociální stránku problému, tvrdí, že se vše vyřeší eliminací chudoby a sociálního vyloučení.

Dluh vůči předkům

Zároveň si Zemmour uvědomuje, že Evropa i Francie se již natolik odstříhly od své původní kultury, že je otázkou, do čeho by se vlastně měli migranti asimilovat. Západ je jedinou civilizací, která si ze své dynamiky vyvrátila vlastní kořeny, s odumřením křesťanství, z jehož kadlubu se narodila a jímž byla zformována, ztratila jakoukoliv jednotící myšlenku, nezbyvá jí proto nic jiného, než na migranty klást pouze minimalistické požadavky týkající se zaměstnání nebo jazyka.

Proto je v jeho prezentaci kladen velký důraz na „staré pořádky“ a nostalgii. Zemmour hodně akcentuje migrační problém, ale je i jinak konzervativní, odmítá LGBT propagandu, uznává nezastupitelnou roli náboženství ve společnosti. Ačkoliv není příliš nábožný, do synagogy na vysoké svátky chodí. Má pocit, že to svým předkům dluží. A na dluhu vůči (francouzským) předkům staví i jeho politická kampaň. Zahrnuje lidi jakéhokoliv původu, kteří jsou kulturně Francouzi.